

besloten, zoozeer voelde ze zich matgezet door wat haar een weloverlegd, doorzichtig spel geleek.

„Natuurlijk, met alle genoegens”, antwoordde Herbert voor haar, en met heur koude hand in Helma's warme handschoenen praatte ze mechanisch zijn woorden na:

„Ja.... tot Dinsdag dan.”

Ze hadden er niet meer over gesproken. Als een zieke plek, waarvan iedere aanraking de pijn slechts verergeren zou, ontweken ze elke toespeling op den komenden Dinsdagavond in hun naar den schijn vredige gesprekken. Herbert vermeed alle vertrouwelijkheid, ging vroeg weg en kwam laat thuis; en aan de maaltijden bemoeide hij zich veel meer dan vroeger met het kind dat, tuk op zijn grapjes en spelletjes, hem een ongeveinsde voorkeur en een vermoeiende aanhankelijkheid begon te toonen.

Lize had tal van mogelijkheden, die dit samen-uitgaan konden verhinderen, aangevat en weer verworpen: zichzelf ziek verklaren zou alleen bewerken, dat hij met Helma samen ging, hem smeeken om van het plan af te zien werd niet anders dan een vruchteloos prikkelen van zijn drift; en ten slotte leefde ze den avond tegemoet met vrees en tegenzin als voor een proef, die ze voelde niet te kunnen doorstaan, als voor een wedkamp, waar ze bij voorbaat wist de minste te zullen zijn.

Een rijtuig had ze op zijn voorstel geweigerd, hem verontwaardigd verkwisting verweeten.

„Dan niet”, gaf hij schouderophalend toe. „We hadden er Helma mee kunnen afhalen en thuisbrengen, dat had tijd bespaard en was niet meer dan beleefd geweest.”

„Natuurlijk.... ook dat om Helma....” wrokte 't in Lize, en ze kon, al voelde ze 't zelf als kleingeestig plagen, niet nalaten hem te vragen: „En 'r plaats, die dure loge-plaats, moet jij die soms óók betalen?”

„Nee, daar hou ik vanavond me hand voor op!” smaalde hij ruw, met een luiden

lach, en huiverend voelde ze weer al hun vervreemding, de wereld van verzwegen gedachten achter elk van hun woorden, de wrok en 't verwijt, welke onder de onverschilligste opmerking scholen.... een dreiging, die al maandenlang over hun leven hing, er op neerboog, loodzwaar, onafwendbaar, terwijl naar den schijn alles nog was als voorheen.

Het applaus, aan het slot van den avond, riep de zangers herhaaldelijk terug. Als vleugels wiekten de gehandschoende handen en het geluid kletterde langs de rijen.... 't zwol aan.... dempte.... zwol nog eens en duurde hardnekkig tot weer de breede gordijnen openplooiden en de gehuldigten buigend dankten.

„Nog niet! nog niet!” werde Helma opgewonden, toen Lize opstond en haar aanstootte om heen te gaan, en terwijl er voor de hoofdpersoon weer een bloemstuk werd opgedragen, juichte opeens haar volle, hooge stem boven 't handgeklap uit: „Bravo! Bravo!”

Een paar maal werd haar kreet in de zaal als een echo herhaald, een toeschouwer in de naaste loge wendde zich om en glimlachte verbaasd, waardoor Lize zich pijnlijk voelde kleuren, als betrapte men haar zelf op een onbetamelijkheid.

Helma's oogen straalden; in haar gretigen rooden mond lachten fel de blanke tanden.

„Was 't niet schitterend? Is ze geen ideale Carmen?” pleitte ze dringend naar Herbert, die achter haar stond; „toe jongen, klap nog 'ns mee.... Ze móét nog 'ns komen!” — en toen de diva weér voor 't voetlicht trad, nu, naar 't wel scheen, met een onderscheidenden glimlach naar het groote slanke meisje, dat rechtop in de loge stond, jubelde ze: „O jou prachtmensch, jou schat.... had ik maar bloemen voor je!”

„Toe.... laten we nu asjeblijft gaan”, drong Lize ongeduldig naar haar man, daar het meisje, hoewel 't meeste publiek zich naar den uitgang wendde, opnieuw te ap-